వర్షించని మేఘాలు!

మల్లేశ్వర్రావ్

"ఋతుపవనాల గురించి తెలుసా?" ఆరవ తరగతి కుర్రాడ్ని అడిగినట్టుగా అడిగాడు సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ శివరామ్.

"కొద్దిగా తెలుసు. చిన్నప్పుడు జాగ్రఫీలో చదువుకున్నదే" అన్నాడు జితేంద్ర ఆయన వేపు చూస్తూ.

"ఈ ఋతుపవనాలతోనే యిప్పుడు గొడవవచ్చింది. మనదేశం పూర్తిగా వర్షాధారమైంది. ఆ వర్షాలు మన కెక్కువగా నైఋతి ఋతుపవనాల ద్వారా ఏర్పడుతున్నయ్. ఈ ఋతుపవనాలు మనకి భూమధ్యరేఖ మీంచి వచ్చి సౌత్ యిండియా మీదుగా పయనించి హిమాలయాల చల్లదనంతో కురుస్తున్నయ్. వీటివల్ల దాదాపు కొన్ని లక్షల ఎకరాల భూమి సాగుచేయబడుతోంది. ఈ వర్షాలే లేకపోతే అస్సాం, త్రిపుర, మణిపూర్ ప్రాంతాల్లో తేయాకుపంట సర్వనాశనమైపోతోంది" కాస్సేపు ఊపిరి తీసుకున్నట్లుగా ఆగేరు డైరెక్టర్ శివరామ్.

ఇదంతా ఎందుకో అర్థంగాలేదు సి. బి. ఐ. ఏజెంట్ జితేంద్రకి.

"ఈ మధ్య కృత్రిమంగా వర్షాలు కురిపించడం గురించి విన్నావా?"

"ఆఁ విన్నాను. మద్రాసులో ఓ సారి ఈ ప్రయోగం చేసేరు కదా?"

"అవును. వర్షాభావం ఏర్పడ్డప్పుడు మేఘాలను హఠాత్తుగా చల్లబరచడానికి విమానాల ద్వారా సిల్వర్ సాల్ట్ అనే పదార్థాన్ని మేఘాల మీద వదుల్తారు. వెంటనే మేఘాలు చల్లబడి వర్షం కురుస్తుంది. వర్షాభావం వున్న ప్రతిదేశం ఈ ప్రయోగంమీద ఆశలు పెంచుకుంది. కానీ, యు. ఎన్. వో. ఈ రకమైన కృత్రిమ వర్షాల్ని కురిపించడాన్ని అంగీకరించలేదు."

"కారణం?"

"ఒకచోట కురిసిన మేఘాలు మరోచోట కురవడం సాధ్యపడదు. ఏ దేశమైతే ఆ ప్రయోగం చేస్తుందో ఆ దేశంలో మాత్రం కృత్రిమ వర్షాలు కురుస్తాయి. ఆ దేశాన్ని అనుకునివున్న దేశాలు చుట్టుప్రక్కల ప్రాంతాలు వర్షాభావం వలన దెబ్బతినే అవకాశముంది. అందువలనే యు. ఎన్. వో. ఈ పద్ధతిని నిషేధించింది."

"యు. ఎన్. వో. అంత్య విధించిన తర్వాత చేసేదేముంది? మానేస్తే సరి!"

"కరెక్ట్. పొరుగుదేశాల్ని దెబ్బతీయాలని ఏ దేశమన్నా ఈ ప్రయోగాలు ప్రారంభిస్తే?"

జితేంద్ర ఆలోచిస్తూ మౌనంగా తలూపేడు.

"ఇప్పుడదే జరుగుతోంది. ఇన్నాళ్లూ బంగ్లాదేశ్ మనకి సహాయంచేసే, మన సోదరుడిలాంటి పొరుగుదేశం

అనుకున్నాం. 1972 లో బంగ్లాదేశ్ ఫ్రీడమ్ మూవ్ మెంట్ లో భారతదేశం యెంత సహాయం చేసిందో నీకు గుర్తుంది. అయినా వాళ్ళు కృతజ్ఞతను విస్మరించి, మనకి ఎదురుదెబ్బ తీసేరు. ఈ ప్రయోగాలను మానమని, యూ. యన్. ఓ. వాటిని నిషేధించిందని మనం రిక్వెస్ట్ చేస్తే ఆ రిక్వెస్ట్ ని మన్నించలేదు.

బంగ్లాదేశ్ ఉత్తర సరిహద్దులలో ఎక్కడో ఒక లాబరేటరీని నెలకొల్పేరు. అక్కడ్నుంచి విమానాల ద్వారా సిల్వర్ సాల్ట్ ని మేఘాలపైకి పంపి వర్షాన్ని కురిపింపజేస్తున్నారు.

అసలే నైఋతీ ఋతుపవనాలు వర్షాభావంతో యెక్కడ చల్లగాలి తగిలితే అక్కడ కురిసే స్థితిలో ఉంటాయ్. ఆ పరిస్థితుల్లో బంగ్లాదేశ్ ప్రయోగాలవల్ల సిల్వర్ సాల్ట్ పదార్థాన్ని ఆకర్షించి, అక్కడికక్కడ చల్లబడి వర్ష కురుస్తోంది. అటు పిమ్మట తేలికైపోతున్నాయ్. తేలికైన ఋతుపవనాలు మళ్ళీ కురవటం సాధ్యపడదు. అందుచేతే మన హిమాలయా పర్వత పాదాల్లో వర్షం కురవడంలేదు. తేయాకుపంట గత మూడు నెలలుగా విపరీతంగా దెబ్బతింది.

భారతదేశపు ఆర్థిక వ్యవస్థలో ప్రథమ స్థానాన్ని ఆక్రమించుకుంది. ప్రస్తుతం తేయాకు ఎగుమతుల్లో మనదే అగ్రస్థానం. అంతే గాకుండా ప్రపంచ మార్కెట్ లో మన దేశపు తేయాకుకి విపరీతమైన డిమాండ్ వుంది. ప్రతి ఏటా తేయాకు ఎగుమతులవల్ల మనం ఎంతో విదేశీ మారక ద్రవ్యాన్ని ఆర్జిస్తున్నాం.

ఇప్పుడే వర్షించని మేఘాలు మన ఆర్థిక వ్యవస్థనే

తారుమారు చేస్తున్నాయ్. మరి కొన్నాళ్ళు ఇలా సాగితే సాలీనా 500 సె॥మీ॥ వర్ష పాతమున్న "చిరపుంజి" కూడా థార్ ఎడారిలా మారుతుంది. అలా జరగడానికి వీల్లేదు. అంచేత నువ్వు బంగ్లాదేష్ వెళ్ళి, ఆ బరేటరీని నాశనం చేయాలి.

బంగ్లాదేష్ ప్రభుత్వం ఈ విషయంలో ఏమీ చేయలేదు. నాశనమైతే ఊరుకోవడంతప్ప అంతర్జాతీయ నిబంధనల కతీతంగా యు.ఎన్.ఓ ని అతిక్రమిస్తున్నారు కాబట్టి ఏ దేశమూ క్షమించదు. యు.ఎన్.ఓ హర్షించదు. కేవలం ఈ సమస్యను మనమేకాకుండా నేపాల్, భూటాన్ దేశాలుకూడా యెదుర్కొంటున్నాయి మన సహాయాన్ని అర్థిస్తూ ఆయా దేశాల ప్రత్యేకదూతల్ని మన దేశానికి పంపేరు.

నువ్వు బంగ్లాదేష్‌కి జనపనార ఎగుమతుల విషయమై పరిశీలకుడిగా వెళతావ్. అందుకు తగ్గ యేర్పాట్లన్నీ చేసేను.

నీ పేరు జితేంద్ర కాదు. మనోహర్ ముఖర్జీ! వయసు నలభైసంవత్సరాలు. ది నార్త్ యిండియన్ కమర్షియల్ ట్రాన్స్‌పోర్టు అధిపతులు నిన్ను అక్కడ ఎగుమతుల రవాణాకి వీలున్న పరిస్థితుల గురించి చర్చలకి, పరిశీలన నిమిత్తం పంపుతారు. సి.ఐ.బి. ఏజంటువన్న సంగతి మర్చిపోవాలి. యు మస్ట్ టేక్ యువర్ ఓన్ రిస్క్ ఇన్ బంగ్లాదేష్."

అని ముగించేరు డాక్టర్ శివరామ్.

"ఆల్ రైట్! నన్నెప్పుడు బయల్దేరమంటారు? ఇప్పుడు వెళ్ళమన్నా సిద్ధమే" అన్నాడు జితేంద్ర.

"అవసరంలేదు. రెండ్రోజుల్లో నీ ప్రోగ్రామ్ వివరాలు నీకు తెలియజేయబడతయ్. ఆ వెంటనే నువ్వు వెళ్ళడానికి అన్ని ఏర్పాట్లూ జరుగుతయ్" అని చెప్పి డ్రాయర్ లోంచి ఓ ఫైల్ తీసి "ఇది మనోహరముఖర్జీకి సంబంధించిన ఫైల్. ఇందులో అన్ని వివరాలు ఉంటాయి. బాగా స్టడీ చెయ్" అంటూ ఫైల్ అందించేరు డైరక్టర్ శివరామ్.

"యస్ సర్!" అని ఫైలు అందుకున్నాడు.

"బంగ్లాదేష్ గూఢచారులు గుంటనక్కలు. పరమ కర్కోటకులు. జాగ్రత్త. ఈ ప్రయత్నంలో అనుకోనిది జరిగితే యు.ఎన్.ఓ. ముందు ఇండియా అపరాధిలా నిల్చోవాల్సి వుంటుంది. కనుక నువ్వు పట్టుబడకూడదు...నౌ యు కెన్ గో."

జితేంద్ర ఉత్సాహంగా బయటికి నడిచేడు.

2

ఢాకా!

బంగ్లాదేష్ రాజధాని. తూర్పు పాకిస్తాన్ విముక్తి పోరాటంలో భారత సైన్యాలచే చుట్టుముట్టబడ్డ ఢాకా!

ఢాకా ఎయిర్ పోర్టులో రాజహంసలా వాలింది ఇండియన్ బోయింగ్.

ఎయిర్ హోస్టెస్ తన స్వీట్ గొంతుతో గుడ్ బై చెబుతుండగా స్టెప్స్ మీదుగా దిగేడు జితేంద్ర.

కస్టమ్స్ చెక్ పూర్తి చేసుకుని ఆఫీసురూమ్‌నుంచి బయటికి వస్తుండగా "హలో ముఖర్జీ" అని పిలిచేరెవరో.

వెనక్కి తిరిగేడు జితేంద్ర.

ఎదురుగా ఒక యువకుడు. సుమారు పాతికేళ్ళుం టాయి. నీట్ గా డ్రెస్ చేసుకున్నాడు. అప్పుడే శత్రువులు తనని పసిగట్టేరా అనుకున్నాడు.

"హలో!" అన్నాడు మొహంమీద నవ్వు పులుముకుని.

"మై నేమ్ యీజ్ గఫర్ ఖాన్. సూపరింటెంట్ ఆఫ్ ఎక్స్‌పోర్ట్స్" తనను తను పరిచయం చేసుకుని కరచాలనంకోసం చెయ్యి చాచాడతను.

"గ్లాట్ టు మీట్ యూ" అన్నాడు జితేంద్ర ఆ వ్యక్తితో కరస్పర్శ చేస్తూ.

"మీరొస్తున్నట్లు కబురు తెలిసింది. అయామ్ యువర్ హోస్ట్! బయల్దేరుదామా?" అనడిగేడు గఫర్ ఖాన్.

"విత్ ప్లెజర్!" అంటూ సూట్‌కేస్ తీసుకున్నాడు.

బయటికి గబగబ నడిచేడు గఫర్ ఖాన్. కారు పార్కింగ్ ప్లేస్‌కి వెళ్ళి ఎర్రరంగు ఫియట్‌ని జితేంద్ర ముందుకి తెచ్చేడు.

హోటల్ 'స్టోనార్ంగ్లా' ముందు ఆగింది ఫియట్, పది నిముషాల తర్వాత.

ఢాకాలోనే పేరు పొందిన హోటల్ అది. ఎవరో ఖరీదైన మనుషులకు తప్ప సామాన్యులకు అందుబాటులో వుండని హోటల్ అది.

"వాట్ కెన్ అయ్ డూ ఫర్ యూ సర్?" రిసెప్షనిస్టు గొంతు తీయగా పలికింది.

"రూమ్" అన్నాడు జితేంద్ర.

ఇంతలో గఫర్ ఖాన్ ముందుకు వచ్చి "ఇంతకుముందే రిజర్వు చేయబడ్డది. మనోహరముఖర్జీ ఫ్రం ఇండియా ఆన్ బిజినెస్ టూర్."

"ఎస్. ఎస్. రూం నెంబర్ ట్వెంటీఫోర్, ఫ్లాట్ నెంబర్ ఫోర్ ప్లీజ్" అంది రిసెప్షనిస్టు రిజిస్టరు ముందుకి తోస్తూ.

సంతకం చేసేడు జితేంద్ర.

లిఫ్ట్ ఎక్కి ఫోర్త్ ఫ్లాట్‌కి వచ్చి రూమ్‌లో ప్రవేశించారిద్దరూ.

"మరి నేను సెలవు తీసుకుంటాను సర్! రేపు ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి మీటింగ్ ఎరేంజ్ చేసేం. ఎనిమిది నలభైఅయిదుకి మీకు కారు వస్తుంది" అన్నాడు గఫర్ ఖాన్.

"ఆల్ రైట్! థాంక్స్!" అన్నాడు షేక్‌హాండిస్తూ జితేంద్ర.

గఫర్‌ఖాన్ బయటికి వెళ్ళిపోయేడు.

3

మర్నాడు ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి మీటింగ్‌కి వెళ్ళేడు జితేంద్ర.

రవాణాశాఖామంత్రి ఆఫీసులో మీటింగ్.

కారు ఆఫీసుముందు ఆగింది. జితేంద్ర దిగగానే గఫర్ ఖాన్ చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించేడు.

గఫర్ ఖాన్‌ని విష్ చేసి ముందుకి నడిచేడు జితేంద్ర.

కారిడార్‌లో అడుగు పెడ్తుండగా "హలో ముఖర్జీ" అంటూ ఎదురయ్యేడు ఓ వ్యక్తి.

ఆ వ్యక్తిని చూస్తూనే గుర్తుపట్టేడు జితేంద్ర. బంగ్లాదేశ్ యింటలిజెన్స్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో ప్రముఖుడు, ఆరితేరిన గూఢచారి అయిన ముజఫర్ ఖాన్.

జితేంద్ర గుండె దడదడలాడింది.

ముఖర్జీకి, ముజఫర్ ఖాన్ కీ పరిచయముంవున్నట్టు ఎక్కడా వ్రాయబడలేదు ముఖర్జీ డైరీలలో. 'తనను పోల్చలేదు కదా?' అనే అనుమానం కలిగింది. తన ఆందోళనని పైకి కనబడనివ్వకుండా, చిరునవ్వు నవ్వుతూ, "హలో" అన్నాడు.

"అయామ్ ముజఫర్ ఖాన్. బంగ్లాదేశ్ యింటలిజెన్స్ డిపార్ట్‌మెంటు అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ని" అన్నాడు ముజఫర్ ఖాన్ చెయ్యిచాపుతూ.

"గ్లాడ్ టు మీట్ యూ" అన్నాడు జితేంద్ర షేక్ హాండ్ యిస్తూ. "మిమ్మల్ని యింతకుముందు చూసిన గుర్తులేదు."

"అఫ్ కోర్స్! ఈసారి తప్పనిసరై కలిసేను" అన్నాడు ముజఫర్ ఖాన్ నెమ్మదిగా.

జితేంద్ర గుండె మళ్ళీ దడదడలాడింది. 'అయిపోయింది తన పని' అనుకున్నాడు అప్రయత్నంగా!

"ఓ! యిట్సాల్ రైట్!" అన్నాడు తన ఆందోళనని అణుచుకుని.

"లెటజ్ గో యిన్‌టూ ద మీటింగ్" అన్నాడు ముజఫర్ ఖాన్.

ఇద్దరూ హాల్లో అడుగు పెట్టేరు. అప్పటికే హాలు సభికులతో కిటకిటలాడుతోంది.

బంగ్లాదేశ్ రవాణామంత్రి ఎక్స్‌పోర్ట్సుకి సంబంధించిన అధికారులతో ఆ మీటింగ్ జరిగింది, రెండు గంటలపాటు.

ముందే వ్రాసి యివ్వబడిన స్పీచ్‌ని కంఠస్థంచేసి వుండటంవల్ల అలా అప్పజెప్పేసేడు. తరువాత వెయ్యబడ్డ ప్రశ్నలకి తనకు తోచిన రీతిలో జవాబు చెప్పేడు.

బయటికి వచ్చేడు జితేంద్ర మీటింగ్ అయిపోయిన తర్వాత.

ప్రెస్ రిపోర్టర్స్ చుట్టుముట్టేరు జితేంద్రని. గాభరా పడ్డాడు. ముందుగా అటువంటి పరిస్థితిని ఊహించక పోవడంవల్ల కాస్త కంగారుపడ్డాడు. దూరంగా చూసేడు.

ముజఫర్ ఖాన్!

ఓ స్తంభానికి చేరబడి విలాసంగా సిగరెట్టు కాలుస్తూ తనవేపే చూస్తుండడం గమనించేడు జితేంద్ర.

అర్థమైపోయింది జితేంద్రకి, అది ముజఫర్ ఖాన్ వేసిన ఎత్తేనని. కాన్ఫరెన్స్ హాల్లో సంభాషణలు టేప్ చేయనివ్వరు, అవి బయటికి వెలువడకూడదు కాబట్టి. అందుకే బయట ఈ తతంగం. మనసులో తిట్టుకొంటూ సాగేడు జితేంద్ర ముజఫర్ ఖాన్ ని.

ఓపిగ్గా జవాబులిచ్చేడు ప్రెస్ రిపోర్టర్సందరికీ, తన యిష్టం వచ్చిన రీతిలో.

"థాంక్యూ సార్" అని వెళ్ళిపోయేరంతా.

గుండెల మీది బరువు దిగినట్టుగా ఊపిరి వదిలేడు జితేంద్ర.

"అంతగా బెదిరయిపోయేరా?" ముజఫర్ ఖాన్ గొంతు నెమ్మదిగా వినిపించింది వెనకనుంచి.

గతుక్కుమన్నాడు జితేంద్ర.

"ఓహ్! మీరా?" అన్నాడు అప్పుడే చూసినట్టు.

"మీ హోటల్ కి పదండి. కారు రెడీగా వుంది" అన్నాడు ముజఫర్ ఖాన్ వినయంగా.

"నీ వినయం ఏడిసినట్టే వుంది" అనుకున్నాడు జితేంద్ర కారువేపు నడుస్తూ.

"మీరిదివరకు చాలాసార్లు వచ్చినట్లుంది ఈ ఛాకాకు" కార్లో కూర్చుని సిగరెట్ ఆఫర్ చేస్తూ అడిగేడు ముజఫర్ ఖాన్.

"ఆఁ వచ్చేను" అంటూ సిగరెట్ వేపు చూసేడు.

ఇండియన్ రెడ్ విల్స్!

అదిరిపోయేడు జితేంద్ర.

ముజఫర్ ఖాన్ తనని పోల్చేసేడు. లేకపోతే పనిగట్టుకుని ఈ రెడ్ విల్స్ సిగరెట్ ని ఆఫర్ చేయడు.

"నో థాంక్స్. అయ్ హావ్ మై ఓన్ బ్రాండ్" అన్నాడు జేబులోంచి స్టేట్ ఎక్స్ప్రెస్ తీసి వెలిగిస్తూ.

కారు హోటల్ ముందు ఆగింది. జితేంద్ర కారుదిగి "థాంక్స్" చెప్పేడు.

"లెటజ్ మీట్ ఎగైన్" అంటూ డోర్ క్లోజ్ చేసేడు ముజఫర్ ఖాన్.

"వై నాట్! విత్ ప్లెజర్" అన్నాడు జితేంద్ర హోటల్ వేపు దారితీస్తూ.

జితేంద్ర చూపులు రిసెప్షనిస్ట్ ప్రక్కనవున్న టేబిల్ దగ్గర కూచున్న వ్యక్తిమీద పడేయ్. అతన్ని గుర్తుపట్టేడు జితేంద్ర.

సి.ఐ.డి.లో సీనియర్ ఏజంట్ అతను. నెంబర్ 242. కర్కోటకుడని పేరు పొందేడు. అతని చేతుల్లోంచి గత ఎస్సైన్ మెంట్ లో చాలా నేరోగా మిస్సయేడు జితేంద్ర. అప్పట్లో పాకిస్తాన్ యింటలిజెన్స్ డిపార్ట్ మెంట్ లో వుండేవాడు.

నెంబర్ 242 కూడా తనవేపు చూస్తుండడంతో చూపులు తిప్పుకున్నాడు జితేంద్ర. లిఫ్ట్ ఎక్కి తనఫ్లాట్ చేరుకున్నాడు.

4

తలుపు తీయబోయి అంతలోనే ఆగిపోయేడు జితేంద్ర. తనగదిలో యెవరో ప్రవేశించేరని పసిగట్టేడు. జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి, తలుపు కెవతలే నిలబడ్డాడు.

కారిడార్‌లో జనం తిరుగుతున్నారు. అనుమానం రాకుండా చూసుకోవాలి. మరి కాసేపు రివాల్వర్‌తో గది బయట నిల్చుంటే ఏం జరిగిందని యెవరేనా అడగక మానరు. తెగించి డోర్ తెరిచి సుడిగాలిలా లోనికి దూసుకుపోయేడు, పిస్తోల్ని పొజిషన్‌లో వుంచుతూ.

మనిషిమాత్రుడెవడూ కనిపించలేదు రూంలో.

ఆశ్చర్యపోయేడు.

అంతకుముందు ఆ రూమ్‌లో యెవరో తిరిగినట్లుగా గుర్తులు కనిపిస్తున్నాయి. తన బాగ్‌లో వుండే బట్టలు అన్నీ బయట మంచంమీద పడివున్నాయి. ఒకటి రెండు సిగరెట్ పీకలు మంచంక్రింద చోటుచేసుకున్నాయి. అంటే వాళ్ళు దేనికోసమో వెదికేరన్న మాట. తనను అనుమానించేరా? తనెవరో తెలిసిపోయిందా? బహుశా తనని పట్టిచ్చే వివరాలేవీ వారికి దొరికివుండవు. ఉంటే తనను ఈపాటికే బంగ్లాదేశ్ బలగం చుట్టుముట్టివుండేది.

చటుక్కున బాత్‌రూమ్ తలుపులు తెరిచి చూసేడు.

బాత్‌రూమ్ శూన్యంగా కనిపించింది, వెక్కిరిస్తూ.

ఒకవేళ తను సందేహిస్తూ బయట నిల్చున్నపుడు, ఆ అవకాశాన్ని వినియోగించుకుని వెళ్ళిపోయేరేమో అని అనుకుంటుండగా వెనక చప్పుడయింది.

గిర్రున తిరిగేడు.

నెంబర్ 242!

డోర్ దగ్గర విలాసంగా నిలబడి రివాల్వర్ చేతిలో వూపుతూ, చిరునవ్వు నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు.

జితేంద్ర గతుక్కుమన్నాడు.

242 తనను గుర్తించేడా?

"హూ ఆర్ యూ?" అనడిగేడు గదమాయిస్తు నట్లు "ఎందుకొచ్చేవిక్కడికి? నేను పోలీసుల్ని పిలుస్తాను"

"ముఖర్జీ సాబ్! నన్ను నెంబర్ 242 అంటుంటారు. బి. ఐ. డి.లో ఓ. సీనియర్ ఏటంట్ ని. ఇండియా నుంచి వచ్చినవాళ్ళ మీద కాపలా వుండడం నా డ్యూటీ! నాదో చిన్న సందేహం తీరుస్తారా ముఖర్జీసాబ్?" అడిగేడు 242.

"ముఖర్జీసాబ్" అనడంతో గుండెల మీద బరువు దింపినట్లయింది జితేంద్రకి.

"ఏమిటి?"

"ప్రస్తుతం మీకు రివాల్వర్ తో పనేముంది?"

మరోసారి గతుక్కుమన్నాడు జితేంద్ర. ఓ ఎగుమతుల ప్రతినిధి దగ్గర రివాల్వర్ వుండడం అసహజం. 242 ప్రశ్నలోని అంతరార్థం అదే అని గ్రహించాడు.

"నేనీ రూమ్ లో ప్రవేశించక ముందు ఎవరో ఈ గదిలో ప్రవేశించినట్లు అనుమానం కలిగింది. ప్రమాదం వుంటుందనిపించి, ఆత్మరక్షణకోసం పిస్తోలు తీసేను అంతే" అన్నాడు జితేంద్ర. మళ్ళీ అతనే అన్నాడు.

"అయినా గౌరవనీయమైన ప్రతినిధిని యిలా ప్రశ్నించి అవమానించడం చాలా అవమానకరం. నేను యిది మీ పార్లమెంటు దృష్టికి తీసుకెళతాను" అన్నాడు అధికార స్వరంతో.

పగలబడి నవ్వేడు నెంబర్ 242.

అతనెందుకు అంతగా నవ్వుతున్నాడో, తను అన్న మాటల్లో అంతగా నవ్వాల్సిందేముందో తెలియలేదు జితేంద్రకి. 242 వేపు విచిత్రంగా చూసేడు.

"పార్లమెంట్ వరకూ తీసుకెళ్తారా? ఎలా సాబ్? మనోహర్ ముఖర్జీగానా? లేక మీరు వేసిన వేషం విప్పేసి ఇండియన్ ఏజంట్ జితేంద్రగానా?"

అదిరిపడ్డాడు జితేంద్ర.

ఎలా తెలిసింది వీళ్ళకి? తను బంగ్లాదేష్ బయలేరిన విషయం డైరక్టర్ శివరామ్‌గారికి తప్ప వేరొకరికి తెలియదు. అంత రహస్యంగా ఏర్పాట్లు జరిగినా, తన గురించి తెలుసుకున్నారంటే ఏదో జరిగివుండాలి.

"ఎలా తెలిసిందని ఆలోచిస్తున్నావా మిస్టర్ జితేంద్రా?" మళ్ళీ నవ్వేడు 242. ఏర్‌కండిషండ్ రూమ్ కాబట్టి బయటికి వినబడే అవకాశం లేదు.

"ముఖర్జీ యింతకు ముందు చాలాసార్లు వచ్చినా, ప్రతిసారి గఫర్‌ఖాన్ అతన్ని రిసీవ్ చేసుకునే వాడు. వాళ్ళిద్దరూ ముందుగా ఏర్‌పోర్ట్ కాంటీన్‌లో 'టీ' తాగే వారు. అసలు ముఖర్జీకి ఏర్‌పోర్ట్ కాంటీన్ 'టీ' అంటే యిష్టం. రెండు, ముఖర్జీ నడుస్తున్నప్పుడు మీద ఛాతీ కొద్దిగా స్వింగ్ అవుతుంది. నీ కది లేదు. మూడు, ముఖర్జీ ఎవరు ఏ సిగరెట్ ఆఫర్ చేసినా కాల్చేవాడు. నాలుగు, మా దేశం చిన్నదైనా మా యింటలిజెన్స్ డిపార్ట్‌మెంట్ కార్యకలాపాలు పెద్దవే! ఢిల్లీ నుంచి నీ రాకగురించి మా ఏజంట్లు సమాచారాన్ని అందించేరు."

తెగించేసు జితేంద్ర. ముందుకు వచ్చి విలాసంగా కూర్చున్నాడు. తన కాళ్ళు రెండింటినీ ఎదురుగావున్న

టీపాయ్‌మీదికి జార్చి, వెనక్కి జారగిలబడ్డాడు. రివాల్వర్‌ని వూపుతూ "ఆ తర్వాత" అన్నాడు.

నిర్ఘాంతపోయేడు 242. అతని గుండె నిబ్బరానికి అబ్బురపడ్డాడు. శత్రువు మృత్యువులా కబళించడానికి సిద్ధంగావున్నా మొక్కవోని ధైర్యంతో నిలబడ్డ జితేంద్రను అర్థం చేసుకోలేక తలమునక్కలయ్యేడు 242. అందుకే ఇండియన్ ఏజంట్స్ అంత పేరు తెచ్చుకుంటున్నారనుకున్నాడు. నిజమే! ఇండియన్ ఏజంట్స్ చావుకి ఎప్పుడూ భయపడరు. ప్రక్కలోవున్న మృత్యువుని సహితం ఎదిరిస్తారు.

"ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను సమాధానం చెబుతావా మిస్టర్ జితేంద్రా?" అని అడిగేడు 242.

జితేంద్ర జేబులోంచి స్టేట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ సిగరెట్ పాకెట్ తీసి, ఓ సిగరెట్టు వెలిగించుకుని "అది నువ్వడిగే ప్రశ్ననుబట్టి వుంటుంది" అన్నాడు.

"నువ్వు మా దేశంలో ఎందుకు అడుగుపెట్టేవ్?"

తను వచ్చినపని వాళ్ళకి తెలిసిపోయిందేమోనని అంతవరకూ జితేంద్ర గాభరాపడ్డాడు. తెలియనందుకు సంతోషించేడు.

"ఏం? అదీ తెలుసుకోలేకపోయేరా?" అన్నాడు వ్యంగ్యంగా.

242కి వళ్ళు మండింది, ఆ వ్యంగ్యం చూసి.

"తప్పకుండా తెలుసుకుంటాం. కాకపోతే కాస్త ఆలస్యం. ఈలోగా నిన్ను చంపి, ఏదో నేరాన్ని నీమీద మోపి, యు.ఎన్.వో. ముందు నీ శవాన్ని వుంచుతాం. నీ దేశం పరువుప్రతిష్ఠల్ని గంగపాలు చేస్తాం."

"భేష్! చక్కని పగటికల! ఏ సినిమా నిర్మాతకో చెప్పు నీ కథ. నిన్ను మెచ్చుకుని అందలం ఎక్కిస్తాడు. కానీ ఒక్కమాట. నీలాగే ఎందరో ప్రబుద్ధులు నన్ను చంపుతానని ప్రగల్భాలు పలికేరు. కాని వాళ్ళందరూ నాకంటే ముందుగానే మట్టిలో కలిసిపోయేరు. ఇకపోతే నా దేశాన్ని దుయ్యబట్టాలని కలలు గంటున్న నిన్ను ఈ క్షణంలో గుండెలు చీల్చి చంపేవాడ్ని. కాని రక్తపాతం నా ధ్యేయంకాదు. అఫ్‌కోర్స్! అవసరమైతే ఎలాగూ తప్పదు!"

"గుడ్! నీ ధైర్యానికి మెచ్చుకోక తప్పదు. కాని నీకు చావు తప్పదు. అది నా చేతుల్లోనే!" పెద్దపెట్టున నవ్వేడు.

"అది నీ తరంకాదు. బహుశ నిన్ను పుట్టించిన బ్రహ్మ తరం కూడా కాదు. ఒట్టి ప్రగల్భాలు కట్టిపెట్టు."

"అయ్!" అరిచేడు. "తప్పించుకోగలనని భ్రమిస్తున్నావా? ఈ 242 గురికి యింతవరకు తిరుగులేదు. అడుగు కదిపినా యిందులోని బులెట్లు నీ శరీరాన్ని జల్లెడ చేస్తాయి."

"నువ్వలాగ చూస్తుండు. నీ కళ్ళల్లో కారంకొట్టి తప్పించుకుపోతాను" అన్నాడు జితేంద్ర.

"అసాధ్యం. ఒకవేళ తప్పించుకున్నా నువ్వు ఎక్కడికీ పోలేవు. ఎంతోదూరం పారిపోలేవు. అడుగడుగునా నీ ఉనికిని పట్టించే ఏజంట్లు వున్నారు. మా దేశపు కైం(బ్రాంచి ఏజంట్లందరికీ నువ్వు కన్పిస్తే, కాల్చి చంపడానికి ఆర్డర్స్ యివ్వబడింది. నిన్ను సజీవంగాగాని, శవంగాని పట్టిచ్చిన వారికి బహుమతి యివ్వబడుతుందని ప్రకటించబడింది. కనుక, ప్రజలు నీకు సహకరించరు."

"ప్రజలు మీ అంత విశ్వాసఘాతకులు కారన్న నమ్మకం నాకుంది. ప్రజలు మా దేశం చేసిన ఉపకారాన్ని అంత తేలికగా మర్చిపోరు."

"విశ్వాసం మాట దేవుడెరుగు. డబ్బు! మనిషి మానసిక బలహీనతలని జయిస్తోంది. ఆ డబ్బుకోసం ఎంత పనైనా చేయడానికి వెనుకాడడెవడూ. కృతజ్ఞత ప్రసక్తే లేదు."

"నీలాటి గుంటనక్క యిలాంటి ధర్మపన్నాలే చెబుతుందని తెలుసు. అందరూ నీలాంటివాళ్లే అని ఎలా అనుకున్నావ్?"

ఈడ్చికొట్టేడు జితేంద్ర చెంపమీద. సోఫాలోంచి ఎగిరిపడ్డాడు జితేంద్ర. దవడలో ఎముకలు కూలినట్టయింది. అతని కళ్ళల్లో ఎర్రజీర కదిలింది. పళ్ళసందులోంచి రక్తం కారడం మొదలైంది. ఎడంచేత్తో రక్తం తుడిచి కళ్ళు జూసుకున్నాడు. అంతే.

మెరుపులా కదిలేడు. గాల్లోకి డైవ్ చేసి 242 మీద పడ్డాడు. పడుతూనే రివాల్వర్ని కాలితో తన్నేసి మెడ మీద ఒక్కటి కొట్టేడు.

బిత్తరపోయేడు 242.

కళ్ళముందు చీకటి నాట్యం చేసింది.

క్షణంలో తేరుకున్నాడు.

కాని జితేంద్ర అరచేత్తో మొహంమీద బలంగా చరిచేడు. ముక్కు బద్దలైంది. రక్తం బొటబొట కారింది. అయినా వెనక్కి తగ్గలేదు 242. పౌరుషంగా అతనిమీద విరుచుకుపడ్డాడు.

చెయ్యి చాచి జితేంద్ర డొక్కలో పొడిచేడు.

పేగులన్నీ కదిలినట్టయింది జితేంద్రకి. అరక్షణంలో తేరుకుని చేతిని కత్తిలా చేసి 242 మెడమీద దెబ్బ వేసేడు గట్టిగా.

తిరుగులేదా దెబ్బకి. కళ్ళముందు చీకటితెరలు కదుల్తుండగా కూలిపోయేడు 242.

గబగబ కిటికీల దగ్గరకి వచ్చేడు. బయటికి చూసేడు.

జితేంద్ర కళ్ళకి ఎదురుగా వున్న బడ్డీకొట్టుదగ్గర మనుషులు తన రూమ్ వేపు చూస్తూ కనిపించేరు.

బాత్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి వెంటిలేటర్ గుండా అవతలికి చూసేడు. ఓ వ్యక్తి హోటల్ వెనుకభాగంలో వున్న పోల్ ని ఆనుకుని జితేంద్ర రూమ్ వేపే చూస్తున్నాడు.

తనచుట్టూ శత్రువులు వల పన్నేశారని అర్థమై పోయింది జితేంద్రకి.

ఏం చేయాలో తోచ లేదు.

అన్ని వేపులా గుంటనక్కల్లా కాచుకునివున్న యింత మందిని యెదిరించి పారిపోవడం కష్టం. ప్రాణాలకు తెగించి పోరాడినా అది అవివేకమే అవుతుంది. వాళ్ళు తనను హతమార్చడానికి ఆర్డర్స్ పొందివున్నారు. దేనికైనా తెగిస్తారు. ఎంత నేర్పుగా తప్పించుకోవాలనుకున్నా యింతమంది తుపాకుల్లో ఒకటైనా తన ధర్మం నెరవేర్చక తప్పదు. తను ఈ ఎస్సైన్‌మెంట్‌లో విజయం సాధించినా, లేకపోయినా తను సజీవంగా గాని, శవంగాగాని వీరికి చిక్కకూడదు.

ఆలోచనలు మస్తిష్కాన్ని వేడెక్కిస్తున్నాయ్.

ఉన్నట్టుండి మస్తిష్కంలో మెరుపు మెరిసింది.

భయం అన్నది యెరుగని జితేంద్రకి ఆ క్షణంలో

గుండెలు దడదడలాడేయి. నిజంగా అది గొప్ప సాహసం! బయటపడితే వెంటనే పిచ్చికుక్కని కాల్చినట్టు చంపుతారు. అయినా అంతకంటే గత్యంతరం కనిపించలేదు జితేంద్రకి. అతని ఆలోచనను చకచక అమలులో పెట్టేడు.

242 మెడమీద వున్న మరో నరాన్ని కూడా చివుక్కుమనిపించేడు జితేంద్ర.

ఫలితంగా అతను మరో నాలుగు గంటలవరకూ ఏనుగులు తొక్కినా లేవడు. అతనివల్ల జితేంద్రకి ఎట్టి ప్రమాదం ఉండదు.

గబగబ 242 డ్రెస్‌లోకి మారిపోయేడు.

242ని ఎత్తి మంచంమీద పడుకోబెట్టి దుప్పటిని పూర్తిగా కప్పేడు. ఇపుడెవరైనా చూస్తే మనోహర ముఖర్జీ నిద్రపోతున్నాడనుకుంటారు. తన మొహంమీద వున్న మేకప్‌ని తుడిచేసేడు. 242 ఎదురుగా కూర్చుని, అతనిలా మేకప్ చేసుకున్నాడు.

5

అద్దంలో మేకప్ చూసుకుని సంతృప్తిపడి బయటికి కదిలేడు జితేంద్ర.

లిఫ్ట్ ద్వారా క్రిందకు దిగి, బయట పార్క్ చేసివున్న కార్ దగ్గర ఆగేడు. జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టె తీసేడు. అది ఇండియన్ రెడ్ విల్స్ కాదు. కనీసం స్టేట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ కూడా కాదు. బంగ్లాదేష్‌లో తయారైన ఇంకేదో బ్రాండ్!

సిగరెట్టు వెలిగించి, అగ్గిపుల్ల బూటుక్రింద వేసి తొక్కేడు. అది 242 అలవాటుగా గ్రహించేడు జితేంద్ర. గుండెలనిండా పొగ పీల్చి చుట్టూ చూసేడు.

అలవాటులేని సిగరెట్ కావడంవలన వికారంగావున్నా, చేదుగా వున్నా త్రాగక తప్పలేదు జితేంద్రకి. 242కి ఆ సిగరెట్ ఎంత ఇష్టమో మరి?

242 వచ్చిన వాహనమేదో తెలియలేదు జితేంద్రకి. కార్లో వచ్చేడో, మోటారుసైకిల్ మీద వచ్చేడో అనూహ్యంగా వుంది. తప్పటడుగులు వేస్తే తల ఎగిరిపోతుంది. అందుకని తూచి తూచి అడుగు వేయాలి.

ఎందుకైనా మంచిదని గేటు దాటి టాక్సీని కేకేసేడు బంగ్లాదేష్ భాషలో.

ఓ టాక్సీ వచ్చి షడన్ బ్రేకుతో అతనిముందు వచ్చి ఆగింది.

"బ్యూరో" అనేసి టాక్సీలో కూర్చున్నాడు.

జితేంద్ర యింతకుముందు ఎన్నోసార్లు ఢాకా వచ్చేడు కాబట్టి అక్కడ ప్రదేశాలన్నీ అతనికి పరిచయమే.

"మిస్టర్ 242! ఇండియన్ ఏజెంట్ జితేంద్ర ఏమంటున్నాడు?"

టాక్సీడ్రైవర్ ఓరగా 242 వేషంలోవున్న జితేంద్రని చూస్తూ అడిగేడు.

పక్కలో బాంబు పడినట్టుగా అదిరి పడ్డాడు జితేంద్ర.

"నేను వచ్చేముందే యెక్కడికో వెళ్ళేడట. ఇంకా తిరిగిరాలేదు. నేను అక్కడ కాపలా వుంటే దూరం నుంచే గ్రహించి తప్పుకుంటాడని వచ్చేసేను" అతికినట్టుగా అబద్ధం చెప్పేడు.

"గుడ్! మంచిపని చేసేవ్..." అన్నాడు టాక్సీ డ్రైవరు.

బ్యూరో ముందు ఆగింది టాక్సీ.

జితేంద్రతోపాటు, టాక్సీ డ్రైవర్ కూడా దిగేడు.

టాక్సీ దిగుతూనే డ్రైవర్ని చూసి గుర్తుపట్టాడు జితేంద్ర.

ముజఫర్ ఖాన్!

గుండెలు దడదడ లాడేయ్. మృత్యుముఖంలోకి అడుగుపెట్టబోతున్నాడా? ముజఫర్ ఖాన్ తనను గుర్తించే నాటకమాడి యింతవరకు రప్పించేడా? తను 242 కాదని తెలుసుకున్నాడా? తనను గుర్తించడం జరిగితే యిక్కడ్నుండి తన శవం కూడా బయటికి రాదు.

"మిస్టర్ 242! నువ్వు వెంటనే ఏర్‌పోర్టుకి వెళ్ళు. ముఖర్జీ ఐమీన్ యిండియన్ ఏజంట్ జితేంద్ర పారిపోయే ప్రయత్నం చేయవచ్చు. అక్కడ తిష్టవేయ్."

"ఇండియన్ ఏజంట్స్ అంత పిరికివారంటూరా? మనం అతన్ని గుర్తించినట్లు అతనికి ఇంకా తెలీదుకదా? మరి, ఎందుకు పారిపోతాడు?"

"...అని నువ్వనుకుంటే సరికాదు. అతని ఆలోచనలు కనిపెట్టడం మన తరంకాదు. వెళ్ళినవాడు వెళ్ళినట్టే మధ్యలో యెక్కడో దిగి మళ్ళీ బంగ్లాదేష్ చేరుకుంటాడు. తను బంగ్లాదేష్ విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయేనని మనల్ని నమ్మించి, మళ్ళీ వచ్చి తన పనిని చక్కా చేసుకుపోతాడు..."

"యూ ఆర్ కరెక్టు సార్" అన్నాడు.

"నా యుకెన్ గో" అన్నాడు ముజఫర్ ఖాన్ గేటు వేపు దారి తీస్తూ.

"యస్ సార్...!" అని జితేంద్ర టాక్సీవేపు నడిచేడు.

టాక్సీ డ్రైవరు సీట్లో కూచుని ప్రక్కనే వున్న కేప్‌ని పెట్టుకున్నాడు.

కొంచెందూరం వెళుతుంటే ఎవరో రోడ్డు కడ్డంగా నిలబడి టాక్సీని ఆపమని సైగ జేసేడు.

జితేంద్ర గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. తనను పసిగట్టేరా? నెంబర్ 242 మేల్కొని ముజఫర్ ఖాన్‌కి ఫోన్ చేసేడా? దాని ఫలిత మేనా యిది?

ఆలోచిస్తూనే టాక్సీని ఆపేడు. టాక్సీ ఆపగానే ఎక్కడెక్కడో దాక్కున్న మనుషులందరూ వచ్చి తన కారుని చుట్టుముడుతారని అనుకున్నాడు కాని అదేం జరగలేదు.

ఆ వ్యక్తి టాక్సీ తలుపు తెరుచుకుని వెనకసీట్లో కూర్చుని—"వాతావరణ కేంద్రానికి పోనియ్!" అన్నాడు.

బంగ్లాదేష్‌లో అడుగు పెట్టిందగ్గర్నుంచీ తన మన సెందుకో అర్థంలేని అనుమానాల వేపు దారితీస్తున్నందుకు విసుక్కున్నాడు జితేంద్ర. తల విదిలించేడు. టాక్సీని ముందుకు దూకించేడు.

వాతావరణ కేంద్రం ఢాకాకి అవలి సరిహద్దు వేపువుంది. సుమారు అరగంట ప్రయాణం. ఆ వ్యక్తిని మాటల్లో పెడితే ఎవన్నా 'క్లూ'లు దొరుకుతాయేమో అనిపించింది జితేంద్రకి.

తారురోడ్డును మ్రింగేస్తూ పరుగెడుతోంది కారు.

జితేంద్ర ఆలోచనలు అంతకంటే వేగంగా పరుగు లెడుతున్నాయ్.

"సాబ్! తుఫాన్ల గురించి ముందుగా ఎలా తెలుస్తుంది?" అనడిగేడు వీలైనంత అమాయకత్వాన్ని గొంతులోకి తెచ్చి.

జితేంద్ర అస్త్రం పనిచేసింది. ఆ వ్యక్తి ట్రాప్‌లో పడిపోయేడు. 'కీ' యిచ్చిన బొమ్మలాగా పదినిముషాలు మాట్లాడేడు. తుఫాన్‌లు ఎలా కనిపెడతారో వాతావరణాన్ని ఎలా కొలుస్తారో అన్నీ చెప్పేడు వివరంగా.

ఇంతలో ఓ జంక్షన్ దగ్గర కార్లు బారులుతీర్చి నిలబడిపోయేయి. అంటే 'వే' యివ్వలేదన్న మాట. అదీ తన మంచికే అనుకున్నాడు జితేంద్ర.

"సాబ్! వర్షాలు కురిపించగలరా మీరు?" అనడిగేడు మళ్ళీ.

గర్వంగా చూసేడతను. "తప్పకుండా. అదేం విచిత్రం కాదు" అన్నాడతను.

"అబద్ధాలు చెప్పకండి సాబ్! గాలి, నీరు దేవుడిచ్చిన వంటారు. మరి మీరు దేవుడు కాకుండా ఎలా వర్షాలు కురిపించగలరు?"

"నిజం. వర్షాలు కురిపించడం చాలా తేలిక. విమానాల ద్వారా గాల్లోకి 'సిల్వర్ సాల్ట్' అనే పదార్థాన్ని పంపించి, మేఘాలను చల్లబరిచేమనుకో. వర్షం కురుస్తుంది. మన దేశంలో యిప్పుడు ఆ పని చేస్తున్నాం. ఈ ప్రయోగంకోసమే 'మిరగాన్'కి యిరవై కిలోమీటర్ల యివతలగా ఒక బిల్డింగ్‌ని కట్టించేం. అందులోనే ఈ ప్రయోగాలన్నీ జరుగుతున్నాయి."

ఇంకా ఏమైనా చెప్పేవాడేమో, అంతలోనే కార్లు కదిలేయ్. టాక్సీ కదిలింది. మరికొన్ని క్షణాల్లో ఆఫీసు ముందు ఆగింది టాక్సీ.

6

చీకటిపడింది.

ఢాకాలోని ఓ యిరుకుసందులో చీకటిగావున్న చోట

టాక్సీ ఆపి ఏం చేయాలో ఆలోచించసాగేడు జితేంద్ర.

తన ప్రస్తుతలక్ష్యం మిరగాన్!

మిరగాన్ వెళ్ళాలంటే ఎ—? అన్నదే అంతుపట్టకుండా వుంది జితేంద్రకి.

దూరంగా హెడ్ లైట్లు వెలుగుతూ కనిపించేయి. ఏదో కారు రయ్‌మని దూసుకుంటూ వస్తోంది.

జితేంద్ర చటుక్కున టాక్సీదిగి రోడ్డుప్రక్క నున్న పోల్ వెనుక నక్కేడు.

జితేంద్ర ఊహ కరక్టయింది. ముజఫర్ ఖాన్ తనకోసం వేట ప్రారంభించేడు. కార్లోవున్నది అతని మనుషులే!

సడన్ బ్రేకుతో కారు జితేంద్ర టాక్సీ ప్రక్కన ఆగింది. నలుగురైదుగురు మనుషులు దిగి, జేబుల్లోంచి పిస్తోలు తీసి టాక్సీవేపు గురిపెడుతూ టాక్సీని చెక్ చేసేరు. వాళ్ళ భయానికి నవ్వుకున్నాడు జితేంద్ర.

కార్లో ఎవరూ కనిపించకపోవడంతో నిరాశగా వెనక్కి తిరిగేరు. పరిసరప్రాంతాల్లో ఎక్కడేనా దాక్కున్నాడేమోనని చుట్టూ కలయజూసేరు. బాగా వెనుకబడిన ఆ ప్రాంతంలో చీకటి తప్ప ఇంకేదీ కనిపించ లేదు వారికి. ఆ వీధిలో ఎలక్ట్రికల్ వున్నది ఒక్కటే ప్రస్తుతం. అది కూడా రాయి పుచ్చుకుని బ్రద్దలు కొట్టినట్లుంది. వెలవెలబోతోంది. ఆ చీకటే జితేంద్రని కాపాడింది.

"ఇదే టాక్సీ. కాని మనిషి జాడలేదు..." అంటున్నాడొకడు.

"ఆ టాక్సీ వదిలేసి ఎంతసేపయిందో? పారిపోయుంటాడు. పదండి...ప్రక్కవీధిలోకి వెళ్దాం" అన్నాడు

మరొకడు.

అందరూ కారులో కూర్చున్నారు. కారు స్టార్టయింది. హెడ్ లైట్ల వెలుగు సందు చివరివరకూ పోతోంది.

జితేంద్ర పోల్ వెనుకనుండి బయటకు రావాలనుకుంటుండగా, కార్లో నుండి ఓ వ్యక్తి హడావుడిగా దిగి, టాక్సీలో ఎక్కి స్టార్ట్ చేసేడు. అది ముందుకు దూకింది. దాని వెనుక బయల్దేరింది కారు.

జితేంద్ర గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. ఆ శబ్దం అతని చెవులకి స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. ఎప్పుడైతే హడావుడిగా ఆ వ్యక్తి కారు దిగాడో పట్టుబడిపోయేననుకున్నాడు. ఊపిరి బిగపట్టి స్తంభం చాటున మరింత నక్కి దాక్కున్నాడు. అతని ఊహ తప్పయింది. టాక్సీ తీసుకు వెళ్ళడానికే వచ్చేడా వ్యక్తి.

గుండెల నిండా గాలి పీల్చుకుని బయటకు వచ్చేడు జితేంద్ర.

అప్పటికే చాలా దూరం వెళ్ళిపోయాయి కారు, టాక్సీ.

టాక్సీ తీసుకుపోయినందుకు బాధనిపించలేదు జితేంద్రకి. అతనెలాగూ టాక్సీని ఎక్కడైనా వదిలిపెట్టేయాలనుకుంటున్నాడు. నడక ప్రారంభించేడు.

అతని ప్రయాణానికి గమ్యం మిరగాన్!

కాని ఆ మిరగాన్ ఎక్కడుందో, అక్కడికి యెంత దూరముంటుందో అతని ఊహకి అందడంలేదు. చూస్తుండగానే నాలుగైదు సందులు తిరిగేడు. నడుస్తున్నాడన్న మాటేగాని ఆ దారిన గమ్యానికి దూరం వెళుతున్నాడో, దగ్గరౌతున్నాడో అర్థం కావడంలేదు.

కొంతదూరం నడిచేసరికి తనకు పరిచయమున్న దారి అనిపించింది.

అతని మనసులోకి ఓ ఆలోచన వచ్చింది.

రైల్వేట్రాక్స్ అతని కళ్ళముందు కదిలేయ్.

నాలుగైదు సందులు తిరిగేసరికి రైల్వేట్రాక్స్ కనిపించేయ్ జితేంద్రకి. ఆ ట్రాక్స్ వెంబడి చీకట్లో నడిచి రైల్వే ప్లాట్ ఫాం మీదకి చేరుకున్నాడు.

చటుక్కున ఆగిపోయేడు.

నెంబర్ 242!

అప్పుడే ప్లాట్ ఫాం మీద అడుగుపెట్టేడు. జితేంద్ర చప్పున పట్టాల పక్కనున్న పొదల్లోకి జారుకున్నాడు. పొదల చాటునుంచి 242ని చూడసాగాడు. ఇంతలో వేరుశనక్కాయలు అమ్ముకునే మనిషి బుట్టని ప్లాట్ ఫారమ్ మీద వుంచి, తన అవసరం తీర్చుకునేందుకు పొదలవేపు రాసాగేడు.

జితేంద్ర మరింత చాటుకి తప్పుకున్నాడు.

నెంబర్ 242కి ఎలా మస్కాకొట్టాలో ఆలోచిస్తుండగా అతని మస్తిష్కంలో ఓ ఆలోచన మెరిసింది.

7

ఢాకా సెంట్రల్ స్టేషన్ ఎనౌన్సర్ స్వీట్ గొంతులో మిరగాన్ వేపు పోయే పాసింజర్ రెండో నెంబర్ ప్లాట్ ఫాంమీద సిద్ధంగా వుందని చెప్తోంది.

వేరుశనక్కాయలు అమ్ముకునే మనిషి ఎనౌన్స్మెంటు విని గబగబ పొదలచాటు నుండి ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదికి చేరుకున్నాడు.

రైలు కదలడానికి సిద్ధంగా వుంది.

వేరుశనక్కాయలు అమ్ముకుంటూ అతను ఒక్కో కంపార్ట్‌మెంట్ దాటుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు.

"ఏయ్ వేరుశనక్కాయలూ యిలా రా."

నెంబర్ 242 గొంతు అది, ఖంగుమంటోంది.

వినిపించనట్టు వెళ్ళిపోయేడతను.

"ఏయ్! నిన్నే!" మళ్ళీ పిలిచేడు 242.

ఈ సారి అతను వెనక్కి తిరిగి 242 దగ్గరికి వచ్చేడు.

"పిలుస్తుంటే వెళ్ళిపోతావేం?" తీక్షణంగా చూస్తూ అడిగేడు.

"సాబ్! మాఫ్‌కిజియే సాబ్! మీరు పిలిచినట్లనిపించ లేదు సాబ్! మీలాంటి సూటు, బూటు వేసుకున్న దొర బాబులు మా దగ్గర కొనరు సాబ్."

"సర్లే. కాయలివ్వు" అంటూ చిల్లర అతని చేతిలో పెట్టేడు.

వేరుశనక్కాయలు అతని చేతిలో పోసి వెళ్ళిపోయే డతను.

పాసింజర్ ట్రైన్ కదిలింది.

గబగబ నడుచుకుంటూ ఓ కంపార్ట్‌మెంట్‌లో ప్రవే శించేడు వేరుశనక్కాయలు అమ్ముకునే మనిషి.

ఇంచుమించు ప్రతిస్టేషన్లోనూ ఆగుతూ పోసాగింది పాసింజర్ ట్రైన్!

ఓ డోర్ ప్రక్కన కూలబడ్డాడు వేరుశనక్కాయలు అమ్ముకునే మనిషి. బుట్టను ప్రక్కనే వుంచుకుని వెనక్కి చేరబడి నిద్రపోసాగేడు.

ట్రైన్ మెల్లగా సాగిపోతోంది.

త్రుళ్ళిపడి లేచాడు వేరుశనక్కాయలవాడు. డొక్కలో ఎవరో బూటుతో పొడిచేరు.

కళ్ళు నులుముకుని చూసేడు.

టికెట్ కలక్టర్!

కోపంగా చూస్తూ "రేయ్! బద్మాష్! లైసెన్సేదిరా?" అనడిగేడు టి. సి.

గుండెలు బేజారైపోయేయి వాడికి.

"లేదు సాబ్! కనికరించాల. మీ పేరు చెప్పుకుని బ్రతుకుతాను" అంటూ జేబులోంచి ఓ పది టాకాలు (బంగ్లాదేశపు ద్రవ్యం) తీసి రమ్యంగా టి. సి. చేతిలో పెట్టేడు.

టి.సి. మొహం వెలిగిపోయింది.

"ఊఁ! సరే! యీసారికి క్షమించేను. లైసెన్స లేకుండా యికముందు కనబడక" అంటూ వెళ్ళిపోయేడు.

గుండెలమీద బరువు దిగినట్లు తేలిగ్గా నిట్టూర్చి మళ్ళీ నిద్రలోకి జారిపోబోయేడు.

"గుడ్ ఈ వేషంలో కూడా అద్భుతంగా నటించేవ్! నీ నటనా ప్రాభవాన్ని మెచ్చుకోక తప్పదు మిస్టర్ జితేంద్రా!" అన్న మాటలు వినపడ్డాయి.

అదిరిపడి చూసేడు వేయిశనక్కాయలవాడి వేషంలో వున్న జితేంద్ర.

లాకెటరీ డోర్ని ఆనుకుని వున్నాడు నెంబర్ 242!

"హాలో!" అని పలకరించేడు జితేంద్ర 242ని.

ఈ సారి ఆశ్చర్యపోవడం 242 వంతయింది.

"వెరీగుడ్! నీ ధైర్యానికి మెచ్చుకుంటున్నాను. కాని యీ సారి నువ్వు తప్పించుకోలేవు. యింపాసిబుల్!" అన్నాడు 242.

"ఊఁ! గతసారి యిచ్చిన డోస్‌నుంచి వేగంగానే కోలుకున్నావే!" అన్నాడు జితేంద్ర.

"మాటల్లో పెట్టి తప్పించుకుపోదామనుకుంటే అది నీ భ్రమే. గతసారి వెంట్రుకవాసిలో తప్పించుకు పోయేవ్. ఈ సారి అలా జరగదు" అని నిశ్చయమన్నట్టు చెప్పేడు.

"గతసారీ యిలాగే ప్రగల్భాలు పలికేవ్. యింకా ఎందుకీ ప్రగల్భాలు?"

"షటప్!" కోపంగా అన్నాడు 242. "చావుకి సిద్ధపడు" అన్నాడు చటుక్కున జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి జితేంద్ర గుండెలకు గురిపెడుతూ.

నవ్వేడు జితేంద్ర.

అతని నవ్వు చూసి ఒళ్ళు మండింది 242కి.

"మీ ఇండియన్స్‌కి ఫూలిష్ సెంటిమెంట్స్ ఉంటాయనుకుంటాను. తొందరగా నీ యిష్టదైవాన్ని ప్రార్థించుకో" అన్నాడు వికటంగా నవ్వి.

రైల్లో ప్రయాణీకులందరూ నిద్రపోతున్నారు. కంపార్ట్‌మెంట్‌లో యింత గడబిడ జరుగుతున్నా వాళ్ళకేం తెలీదు.

జితేంద్ర వేరుశనక్కాయల బుట్టను కాలితో దగ్గరికి లాగి, గబుక్కన దాన్ని పైకి లేవనెత్తేడు. అంతే. అందులోని కాయలన్నీ 242 ముఖంమీదికి విరజిమ్మబడ్డాయి. కంగారుగా మొహంమీద చెయ్యి అడ్డుపెట్టేడు 242.

ఆ అవకాశం చాలు జితేంద్రకి.

పులిలా లంఘించి, లావెటరీ తలుపులు తీసి అందులోకి నెట్టేశాడు 242ని.

ఇద్దరూ లోపలపడ్డారు. మెడమీద అరచేతిని కత్తిలా చాచి కొట్టేడు. దాంతో 242 స్పృహ తప్పుతుండగా వాష్‌బేసిన్ మీద పడి తల చిట్లి రక్తం కారసాగింది.

నెంబర్ 242ని లావెట్రీ ఓ మూలకి చేర్చి చేతులు దులుపుకున్నాడు జితేంద్ర.

నెంబర్ 242 పూర్తిగా స్పృహతప్పిపోయాడని నిర్ధారణ చేసుకున్నాక, డోర్ లాక్ చేసి బయటికి వచ్చేడు.

గబగబ వేరుశనక్కాయల్ని బుట్టలోకి ఎత్తేసి ఒక కంపార్ట్ మెంట్ నుండి మరో కంపార్ట్ మెంట్ కి మారుతూ ముందుకి పోయేడు జితేంద్ర.

8

మిరగాన్ స్టేషన్ లో ఆగింది పాసింజర్ ట్రైన్.

వేరుశనక్కాయలవాడి వేషంలోనున్న జితేంద్ర బయటపడ్డాడు.

మిరగాన్!

బంగ్లాదేశ్ విముక్తి పోరాట సమయంలో పాక్ సైనికులను తరిమికొట్టడం మొదలయిన ప్రదేశం ఇదే!

చుట్టూ అడవులు, ఆ అడవులనానుకొని ఎత్తయిన కొండలు. ప్రకృతి సంపద అపారంగా దొరుకుతుం దక్కడ.

మిరగాన్ కి యిరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో లాబరేటరీ ఉండటంవల్ల ఆ గ్రామందగ్గర సెక్యూరిటీ దళాలు ఎక్కువగా వున్నాయ్.

బంగ్లాదేశ్ కీ, పాకిస్తాన్ కీ మధ్యవున్న అంతఃకలహాల వల్ల బంగ్లాదేశ్ లో అడుగుపెట్టిన ప్రతి మనిషినీ అనుమానిస్తారు. కొత్తవాడ్ని పట్టిపట్టి చూస్తారు. బంగ్లాదేశ్ ప్రజాస్వామ్యదేశం కాకపోయినా మిలటరీ ఎక్కువ అధికారాల్ని పొందియున్నది. అందుకే మిలటరీ మనుషులంటే జడుస్తారు బంగ్లాదేశ్ ప్రజలు.

స్టేషన్ నుంచి బయటికి వచ్చిన జితేంద్రకి ఎక్కడికి వెళ్ళాలో అర్థం కావడం లేదు.

ఆకలి కరకరమంటోంది.

మండుతున్న సెగలాగ, రగులుతున్న విప్లవంలాగ, బ్రద్దలైన అగ్నిపర్వతంలాగ వుంది అతని కడుపులో ఆకలి.

చుట్టూ చూసి తన నెవరూ గమనించలేదనిపించేక మెల్లగా ఓ పాత హోటల్లోకి అడుగుపెట్టేడు.

చీకటిగా, అపరిశుభ్రంగా వుందా హోటల్.

వాసన ముక్కుపుటాల్ని అదరగొడుతున్నా, ఆ హోటల్లో కూర్చోక తప్పిందికాదు జితేంద్రకి. పెద్దపెద్ద హోటల్లో కూర్చునే వేషంలో లేడతను. పైగా ఖరీదైన హోటల్లో ఏ అధికారులో తనని గుర్తుపట్టే అవకాశముంది. అందుకే అయిష్టంగా వున్నా జితేంద్రకి కూర్చోనక తప్పింది కాదు.

చపాతీలకు ఆర్డరిచ్చేడు.

రెండు నిముషాల తర్వాత జొన్నలతో చేసిన చపాతీలు అతనిముందు ప్రత్యక్షమయ్యేయి.

ఆకలి రుచి ఎరగదన్నట్టు ఆవురావురుమంటూ తినేసి, బిల్లు చెల్లించి, హోటల్లోంచి బయటపడ్డాడు.

కడుపులోకి ఆహారం పోగానే నిద్ర ముంచుకు రాసాగింది. బలవంతంగా నిద్రను తరిమేసి పేవ్‌మెంట్ మీద నడవసాగేడు.

"హలో!" దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా వినిపించిందా గొంతు.

వెనక్కి తిరిగి చూసేడు.

24 ! తలమట్టూ బాండేజ్ వుంది. బాత్‌రూమ్ వాష్‌బేసిన్ పెట్టుకున్న ముద్దు అది!

"ఓరి పిశాచీ! మళ్ళీ దాపురించేవ్, నా ప్రాణాల మీదికి" అనుకున్నాడు జితేంద్ర అప్రయత్నంగా.

"ఏం కావాలి బాబూ!" అనడిగేడు.

"నీ ప్రాణాలు! ఏ – యిస్తావ్?" అనడిగేడు 242 నవ్వుతూ.

"అవి నువ్ కొనలేవు" అన్నాడు జితేంద్ర పెడసరంగా.

నెంబర్ 242 నిరాయుధుడై వున్నాడు. జితేంద్ర ఆలోచించేడు. రెండడుగులు ముందుకేసి మొహంమీదకు చెయ్యి విసిరేడు. కాని అదే సమయంలో సర్ మని అతని చేతిని రాసుకుంటూ పిస్తోలు గుండు వెళ్ళిపోయింది. గిర్రున వెనక్కి తిరిగిచూసేడు జితేంద్ర.

అప్పుడే అక్కడికొచ్చి ఆగింది పోలీస్ జీప్.

పోలీస్ అధికారి చేతిలోవున్న పిస్తోల్లోనుంచి ఇంకా పొగ బయటికి వస్తోంది. దాన్ని నోటితో ఊదుతూ జితేంద్ర వేపు చూసేడు అతను. నలుగురు పోలీసులు జితేంద్రని చుట్టుముట్టి సంకెళ్ళు వేసి జీపెక్కించేరు.

9

మిరగాన్ నగర సరిహద్దుల వేపు దూసుకుపోతోంది పోలీస్ జీప్.

నెంబర్ 242 ఆలోచనేమిటో అంతుబట్టడంలేదు జితేంద్రకి.

తనను చంపుతాడా?

చంపాలనుకుంటే జీపులో యెక్కించి యింతదూరం తీసుకెళ్ళాల్సిన పనిలేదు. పట్టుబడిన వెంటనే నడిరోడ్డు అయినా సరే కాల్చి చంపవచ్చు. పై అధికారుల అను

మతి లేదని భయపడనవసరంలేదు. ఎందుకంటే దేశంలో ప్రతి ఏజంట్ కి తను కనిపిస్తే కాల్చి చంపడానికి ఆర్డర్స్ యిచ్చేరు.

మరి తన నెందుకు తీసుకెళుతున్నాడు? బంధించి వుంచుతారా?

ఎందుకు? దానివల్ల ఏం ప్రయోజనాన్ని ఆశిస్తున్నారు. అదేనా?

తనను బంధించి యు.ఎన్. ఓ. ముందు నిలబెట్టి, తన మీద ఏదన్నా నేరం మోపుతాడా?

సి.బి.ఐ. డైరెక్టర్ శివరామ్ మాటలు గుర్తుకొచ్చేయి జితేంద్రకి.

యస్! తను పట్టుబడకూడదు. ఎలాగైనా తప్పించుకోవాలి. కానీ ప్రాణాలతో పట్టుబడకూడదు. తనను ఆసరాగా తీసుకుని, తన దేశంమీద దుమ్మెత్తిపోయాలని వీరు చేస్తున్న కుట్ర కొనసాగడానికి వీల్లేదు. జితేంద్రలో ఆవేశం ముంచుకొచ్చింది.

జీప్ టాప్ వేపు చూసేడు. ఆ జీప్ కి టాప్ లేదు.

తప్పించుకునే మార్గంకోసం ఆలోచించేడు. జేబులో వున్న మినీగ్యాస్ బాంబ్ గుర్తుకొచ్చింది.

జేబులోంచి దాన్ని తీయడానికి సంకెళ్లు అడ్డువచ్చేయి. తీయడం ఆలస్యమైతే, తన ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోవడానికి ఆలస్యం జరగదు.

క్షణం ఆలోచించేడు. ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చినవాడిలా తల పంకించేడు.

చెయ్యిని జేబువరకూ తీసుకెళ్ళేడు జితేంద్ర.

ఓ కానిస్టేబుల్ అది గమనించేడు.

"ఏయ్! ఏమిటది?" అంటూ తుపాకీ బట్‌తో చేతి మీద కొట్టాడు.

"లేదుసార్! సిగరెట్ తీసుకుందామని" అన్నాడు నసుగుతూ.

"ఊఁ! కానీ!" అన్నాడా కానిస్టేబుల్ వెనక్కి వాలుతూ.

సిగరెట్‌తో పాటు మినీ గ్యాస్‌బాంబ్‌ని బయటికి తీసి, పళ్ళతో బుడిపెను బయటికి లాగి ఊపిరి బిగించేడు జితేంద్ర.

గ్యాస్‌బాంబ్ తన పని కానిచ్చింది.

గ్యాస్ జీపునిండా అలుముకుంది.

"వాటీజ్ దిస్?" అంటూ వెనక్కి తిరగబోయేంతలో నెంబర్ 242కి స్పృహ తప్పింది.

అందరూ స్పృహతప్పిపోతుండగా జితేంద్ర జీప్‌లో నుంచి క్రిందికి దూకేడు.

జీప్ కొంచెం ముందుకు వెళ్ళి ఓ చెట్టుకి గుద్దుకుని ఆగిపోయింది.

రోడ్డుమీద నుంచి పల్లంలోకి దొర్లుకుంటూ పోయేడు జితేంద్ర. దెబ్బలు తగల్లేదు. అక్కడక్కడా చెక్కుకు పోయింది.

జీప్ దగ్గరికెళ్ళి పరీక్షించేడు. డ్రైవర్‌కి, 242కి బాగా దెబ్బలు తగిలెయ్. నెంబర్ 242 తల ముందు అద్దానికి కొట్టుకుని దెబ్బ తగిలినట్టుంది. రక్తం సీటుమీదికి జారుతుంది.

నెంబర్ 242 వేపు జాలిగా చూసాడు జితేంద్ర.

నెంబర్ 242 వ్యక్తిగతంగా తనకు శత్రువుకాదు. అతను అతని దేశంకోసం చావుకి సహితం భయపడకుండా

యిన్నిసార్లు దెబ్బలుతిన్నా, తనను ఎదిరిస్తున్నాడు. తను తన దేశంకోసం ప్రతిసారీ అతన్ని దెబ్బతీస్తున్నాడు.

ఆలస్యంచేస్తే మళ్ళీ ఏం ప్రమాదం ముంచుకొస్తుందో అని అడుగువేయబోయేడు. అప్పుడే గుర్తుకొచ్చింది రెండుచేతులకు సంకెళ్లు వేయబడ్డాయన్న సంగతి!

పోలీసు ఒడిలోవున్న తుపాకిని అందుకుని, నేలమీద నిలువుగా నిలబెట్టి, బులెట్ విడుదలయ్యే ప్రదేశంలో సంకెళ్లను ఉంచేడు. కాలి బొటనవ్రేలితో తుపాకీ నొక్కేడు.

'ఢాం!' మని ప్రేలింది. సంకెళ్ళు తెగిపోయేయి.

స్వేచ్ఛగా గాలి పీల్చుకుంటూ మిరగాన్ వేపు నడక సాగించేడు జితేంద్ర.

రెండుగంటలు గడిచిన తర్వాత మిరగాన్ పొలిమేర ల్లోకి అడుగుపెట్టేడు.

వెనక ఏదో అలికిడైంది.

గిర్రున వెనక్కి తిరిగి చూసి కొయ్యబారిపోయేడు జితేంద్ర.

ముజఫర్ ఖాన్!!! అతని వెనుక సాయుధులైన సోల్జర్స్ అనేక మంది వున్నారు.

"వెల్ కమ్ మిస్టర్ జితేంద్రా! నువ్వీ ప్రాంతాల కొస్తావని ఊహించాను. నెంబర్ 242ని చంపిన నేరానికి నిన్ను ఈ క్షణంలో ఏదన్నా చేయవచ్చు. నిన్ను కాల్చి పారేయడానికి మా అధికారులు ఆర్డర్స్ యిచ్చేరు కూడా."

"అయితే యింకేం? వెంటనే కాల్చేయరాదూ?"

"కాని నేనలా చేయను. ఎందుకో తెలుసా? పరాయి దేశంలో ఆ దేశం అనుమతిలేనిదే ఏ దేశపు ఏజంట్

అయినా అడుగుపెడితే యు.ఎన్.వో. ముందు ఎటువంటి డిఫెన్స్ అయినా చేసుకోవచ్చన్న సంగతి నాకు బాగా తెలుసు" అన్నాడు ముజఫర్ ఖాన్.

అచేతనంగా నిల్చుండిపోయేడు జితేంద్ర.

పగలబడి నవ్వేడు ముజఫర్ ఖాన్.

"తప్పించుకోవాలని ఆలోచిస్తున్నావా? వృథా ప్రయాసపడకు. ప్రతిసారీ మృత్యువుకి వెంట్రుక వాసిలో తప్పించుకుపోతున్నావ్. ఈ సారి నువ్వు తప్పించుకోలేవు"—అంటూ అరెస్ట్ చేయమన్నట్టు సైగ చేసేడు.

ఇద్దరు సోల్జర్స్ గబగబ ముందుకు వచ్చి జితేంద్ర చేతులకు సంకెళ్ళు వేసేరు.

జితేంద్ర మౌనంగా అనుసరించాడు.

పదినిమిషాల తర్వాత ఓ బిల్డింగ్ వచ్చింది. జితేంద్రని ఓ గదిలో త్రోసేసి చేతులు దులుపుకుంటూ వెళ్ళిపోయేరు. చుట్టూ చూసేడు ఎటువంటి దారీ కనిపించలేదు. పైనున్న చిన్న కన్నాల్లోంచి వెలుతురు వస్తోంది. ఏర్ కండిషన్డ్ చేయబడ్డ గది కావటంవల్ల గదిలో చల్లగావుంది.

గోడకేవో కొక్కేలున్నాయ్. వాటిని కదిలించి చూసేడు. చాలా గట్టిగా వున్నాయ్. వాటిని చూస్తూనే గ్రహించేడు అది యింటరాగేషన్ రూమ్ అని.

ఏం చేయాలో ఆలోచిస్తూ ఓ మూల కూలబడ్డాడు.

పన్నెండు గంటలవుతుండగా తలుపులు తెరుచుకుంటున్న శబ్దమయింది.

తలుపులవేపు చూసేడు. తెరుచుకున్నాయవి.

ముజఫర్ ఖాన్! అతనివెంట నలుగురు సోల్జర్స్!!

జితేంద్ర చేతులకి గొలుసులు బిగించేరు సోల్జర్స్.

ముజఫర్ ఖాన్ జితేంద్ర ముందుకి వచ్చేడు.

"మిస్టర్ జితేంద్రా! మీరు మా దేశంలో ఎందుకు అడుగు పెట్టేరు? మీతో పాటు యింకెవరన్నా వచ్చారా?" అనడిగేడు.

జితేంద్ర సమాధానం చెప్పలేదు.

పిడికిలి బిగించి డొక్కలో పొడిచేడు ముజఫర్ ఖాన్.

జితేంద్రకి ప్రేవులు తెగిపోయినంత బాధకలిగింది. అతని మొఖంలో బాధ స్పష్టంగా కనిపించింది ముజఫర్ ఖాన్ కి.

"జితేంద్రా! మర్యాదగా అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పు. లేకపోతే నీ చేత ఎలా చెప్పించాలో నాకు బాగా తెలుసు. నీ చేత చెప్పించే రాక్షస పద్ధతు లెన్నో మా దేశం నేర్పింది మాకు. అవన్నీ ప్రయోగించైనా సరే నీ చేత చెప్పిస్తాను."

"ముజఫర్ ఖాన్! మీ దేశం మీకు హింసించడం మాత్రం నేర్పింది. కాని మా దేశం ఆ హింసల్ని భరించడం కూడా నేర్పింది. నువ్వెన్ని విధాల ప్రయత్నించినా నా నోట్లోంచి ఒక్క ముక్క బయటకు రాదు. అరిచి గీపెట్టినా నా చేత ఏం చెప్పించలేవు."

"నువ్వా, నీ తల్లో జేజమ్మ దిగివచ్చి చెబుతారు" అంటూ కాలెత్తి తొడలమీద తన్నేడు ముజఫర్ ఖాన్

బూటు నాడాలు కస్ మంటూ దిగేయ్.

బాధని పంటిబిగువున అణుచుకున్నాడు. తొడల్లోంచి రక్తం బుస్ మంటూ పొంగి, పంచ ఎర్రబడుతోంది.

ఒకటి... రెండు...మూడుసార్లు ముజఫర్ ఖాన్ బూటు జితేంద్ర శరీరాన్ని తాకింది.

జితేంద్ర స్పృహతప్పి పడిపోయేడు.

ముజఫర్ ఖాన్ వెనుదిరిగేడు. స్పృహతప్పినట్లు నటిస్తున్న జితేంద్ర కనుకొనుకల్లోంచి చూస్తున్నాడు.

చిత్రంగా శబ్దం చేసేడు ముజఫర్ ఖాన్.

కోడ్ వర్డ్ అది!

తలుపు తెరుచుకున్నయ్. అందరూ బయటికి వెళ్ళి పోయేరు.

జితేంద్ర పూర్తిగా తలెత్తాడు. ఆ కోడ్ వర్డ్‌ని పదేపదే గుర్తుచేసుకున్నాడు.

10

రెండురోజులు గడిచేయి.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచేడు జితేంద్ర.

ఎవరో తలుపుతీస్తున్న చప్పుడు.

చటుక్కున లేచినిలబడ్డాడు.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయ్.

ముజఫర్ ఖాన్!

ఎదురుగా ఎవరెస్టు శిఖరంగా నిలబడివున్నాడు ముజఫర్ ఖాన్!! ఒంటరిగానే వచ్చాడు. అయినా అతని చేతిలో నల్లని పిస్తోలు ఉంది.

అంతే! జితేంద్ర కాలు ఎగిరి ముజఫర్ ఖాన్ చేతిని ముద్దు పెట్టుకుంది. అతని చేతిలోవున్న పిస్తోలు యెగిరి ఓ మూల పడింది. ముజఫర్ ఖాన్ పిస్తోల్ని అందుకోవాలని పరిగెట్టేడు.

జితేంద్ర నోట్లోంచి విచిత్రమైన అరుపు ధ్వనించింది.

అది ఫ్లైంగ్ కిక్!

జితేంద్ర, ముజఫర్ ఖాన్ మీదికి గాలిలోంచి యెగిరి దూకేడు. జితేంద్ర కాళ్ళు ముజఫర్ ఖాన్ గుండెల్ని

హత్తుకున్నాయి. అంతే ముజఫర్ ఖాన్ చెట్టులా విరుచుకు పడిపోయేడు. అతని నోట్లోనుండి పాలికేకలాంటిది విని పించింది.

ఫ్లయింగ్ కిక్ సాధారణమైనది కాదు. దాని తాకిడికి వజ్రకాయుడైనా, యినుప గోడలైనా విరిగిపడవలసిందే! ఆ కిక్‌లో అంత శక్తి వుంది. ఇది కరాటేలో ఒక భాగం.

క్షణం ఆలోచించి, జితేంద్ర ఏం చేయాలో నిర్ణయించుకున్నాడు.

ముజఫర్ ఖాన్‌కి తన డ్రెస్ వేసి, తను ముజఫర్ ఖాన్ దుస్తుల్ని ధరించేడు. తలుపులకి తాళం బిగించి ముజఫర్ ఖాన్ రూమ్‌లో దూరి, మేకప్ బాక్స్‌ని వెదికి పట్టుకుని అచ్చంగా ముజఫర్ ఖాన్‌లా తయారయ్యేడు.

జితేంద్ర చిన్నప్పుడు చేసిన 'మిమిక్రీ' ప్రాక్టీ సంతా యిప్పుడు పనికొస్తోంది. ఎవరి గొంతైనా ఒకసారి వింటే చాలు, యిట్టే పట్టేస్తాడు జితేంద్ర.

డ్రాయర్‌లోవున్న ముజఫర్ ఖాన్ డైరీ తిరగేసేడు. అతని కళ్ళు మెరిసేయి. అతనికి కావలసిన 'కోడ్ వర్డ్' అందులో వుంది. కోడ్ వర్డ్ చెప్పనిదే యెవర్నీ లాబ్‌లోకి విడిచిపెట్టరు. ముజఫర్ ఖాన్ కోటు జేబులో ఐడెంటిటీ కార్డుకూడా వుంది.

తృప్తిగా నిట్టూర్చి బయటికి నడిచేడు.

సెక్యూరిటీ గార్డులు జితేంద్రని పోల్చలేదు.

"సోల్జర్స్! లోపల యిండియన్ ఏజంట్ బంధించబడి వున్నాడు. అతను అఖండుడు. నా గొంతును అనుకరిస్తూ మిమ్మల్నందర్నీ మోసగించవచ్చు. పొరపాటున తలుపులు

తెరిచేరా మీమీద పులిలా లంఘించి మీ పీకలు కత్తిరించేస్తాడు. తప్పించుకుపోయేడా మీ పీకలు తెగిపోతాయ్ జాగ్రత్త'' ముజఫర్ ఖాన్ గొంతును అనుకరిస్తూ చెప్పేడు జితేంద్ర.

సోల్జర్స్ మౌనంగా తలూపేరు.

11

జీపెక్కి స్టార్ట్ చేసి, బయటకి దూకించేడు జితేంద్ర.

రివ్వున దూసుకుపోతూ రెండు చెక్ పోస్టుల్ని దాటి పోయింది జీప్. జీప్‌లో వున్నది ముజఫర్ ఖాన్ కావడం వల్ల చెక్‌పోస్టుల్లోని అధికారులు జీప్‌ని ఆపే ప్రయత్నం చేయలేదు.

మూడవ చెక్ పోస్టు దగ్గర గేటు వేసివుండటంతో జీప్ ఆపక తప్పింది కాదు జితేంద్రకి. అతని గుండెలు దడదడ లాడేయ్.

''యొవర్ అయిడెంటిటీ ప్లీజ్!'' జీపుదగ్గరికి పరిగెట్టుకొచ్చి అడిగేడు ఓ అధికారి.

కోటు జేబులోవున్న అయిడెంటిటీ తీసి చూపించేడు. అతను చూసి యిచ్చేసేడు.

''సారీ సర్!'' వెనక్కి తప్పుకున్నాడు. గేటు లేచింది.

జీపు రయ్‌మని దూసుకుపోయింది.

ఒక గండం గట్టెక్కిందనుకున్నాడు జితేంద్ర.

లాబరేటరీ గేటుముందు జీపుని ఆపేరు మళ్ళీ.

ఆ ఒక్క గేటు దాటితే తన నెవరూ అడ్డగించ లేరను కున్నాడు జితేంద్ర.

ఒక అధికారి పరిగెట్టుకు వచ్చి "కోడ్ వర్డ్ ప్లీజ్" అని అడిగేడు.

"వర్షాలు బాగా పడుతున్నాయా?" అన్నాడు.

"జీ సాబ్!" అని గేటు తెరవమని సైగ చేసేడు.

జీప్ తిన్నగా లోనికి దూసుకుపోయింది. 'ఎక్స్‌ప్లోజివ్స్' అనే బోర్డు కనిపించింది. సడన్ బ్రేక్‌తో దాని ముందు ఆగింది.

జీపు దిగి ఎక్స్‌ప్లోజివ్స్ వేపు నడిచేడు. అక్కడ నిలబడివున్న గార్డుని తలుపు తెరవమని ఆజ్ఞాపించేడు.

ఆ గార్డు యెదురు చెప్పకుండా తలుపు తెరిచేడు.

లోపలికి వెళ్ళేడు జితేంద్ర. ఎక్స్‌ప్లోజివ్స్ క్లర్కు తన ముందు అకస్మాత్ గా ప్రత్యక్షమైన ముజఫర్ ఖాన్ ని చూసి కంబేలెత్తిపోతూ లేచి సెల్యూట్ చేసేడు.

గంభీరంగా తల పంకించి "అన్నీ చెక్ చేయాలి" అన్నాడు జితేంద్ర.

"చెకింగ్ రేపటిరోజు కదా?" ఆశ్చర్యాన్ని మనసులో అణుచుకుంటూ అన్నాడు.

"అయితే! ఇవేళ చెక్ చేయకూడదా?" ఉరిమినట్టుగా చూసేడతని వేపు.

"మీ యిష్టంసార్" అని ముందుకి నడిచేడు.

లోపల అడుగుపెట్టడంతోనే ఒకే ఒక దెబ్బకొట్టేడు జితేంద్ర. అంతే! ఎక్స్‌ప్లోజివ్స్ క్లర్కు కూలిపోయాడు.

జితేంద్ర గబగబ లోపలికెళ్ళి రెండు రివాల్వర్స్, కొంత ఎమ్యూనికేషన్ తీసి, కోటుజేబులో నింపుకున్నాడు. 'టైంబాంబ్' అని స్లిప్ అంటించిన అరలోంచి

మూడు టైంబాంబ్ లు తీసేడు. మరికొన్ని హేండ్ బాంబ్స్‌ని జేబులో కుక్కుకున్నాడు.

టైంబాంబ్స్ అన్నీ మరోగంట తర్వాత పేలేట్టు ఎరేంజ్ చేసి, ఒకటి ఆ గదిలో వుంచేను.

బయట గార్డుకి ఏం అనుమానం వచ్చిందో గబుక్కున లోపల ప్రవేశించేడు. లోపల జరుగుతున్నదంతా గ్రహించేడు.

“హేండ్సప్” అరిచేడు.

అంతే! యిక ఆలస్యం చేయలేదు జితేంద్ర. అతని చేతిలోని పిస్తోలు నిప్పులు గక్కింది. కుప్పలా కూలి పోయేడు.

గబగబ బయటికి నడిచేడు.

ఆ రూమ్‌కి కొంచెం దూరంలో వైర్ లెస్ స్టేషన్ వుంది. మరికొంచెం దూరంలో అసలైన లాబరేటరీ వుంది. వైర్ లెస్ స్టేషన్ వేపు అడుగులేసేడు.

బ్లడ్ హావుండ్స్ తనని గుర్తు పడతాయేమోనని గుండెలు దడదడలాడుతున్నయ్ జితేంద్రకి. అదృష్ట వశాత్తూ ఏదీ దరిదాపుల్లో లేవు.

వైర్ లెస్ స్టేషన్ ప్రక్కనవున్న గడ్డిపొదల్లో ఒక ఒక టైంబాంబ్ జారవిడిచేడు. చకచక లాబరేటరీ వేపు అడుగులేసేడు.

లాబ్‌లో ప్రతి ఒక్కరి సెల్యూట్ అందుకుంటూ ముందుకి సాగిపోయేడు.

లాబ్ అంతా తిరిగి ముఖ్యమైన చోట బాంబ్స్ యెరేంజ్ చేసేడు. అంతటితో తన పని పూర్తయినట్టుగా గాలి పీల్చి వెనక్కి తిరిగేడు.

అదిరిపడ్డాడు.

ఎదురుగా ఓ అధికారి!

అతని చేతిలో పిస్తోలు నిగ నిగ లాడుతూ మెరుస్తోంది.

"బద్మాష్! ఎవరున్నవ్?" జితేంద్ర గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెట్టేయి.

మెరుపులా కదిలేడు జితేంద్ర. చెంగున గెంతి, ఆ వ్యక్తి చేతిలోని పిస్తోలు యెగరగొట్టి, మెడమీద ఒక టిచ్చేడు, ఇంకో చేత్తో నోరు మూసి. కిక్కురుమనకుండా నేలకూలిపోయేడు. కూలిపోయిన అధికార్ని వెనుక వేపు తలుపుగుండా బయటికి నెట్టేడు, యెవరూ చూడకుండా.

వెనుక వేపో అలికిడయింది. గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగేడు. గార్డు!

"సాబ్! డైరెక్టర్ సాబ్ మిమ్మల్ని రమ్మంటున్నారు" అని చెప్పేడు గార్డు.

"అచ్ఛా! తుమ్ జావ్" అని చెప్పి, వెంటనే బయల్దేరేడు డైరెక్టర్ దగ్గరికి.

గార్డు ముందర వెళుతుంటే అతన్ననుసరించి డైరెక్టర్ రూమ్‌లో ప్రవేశించేడు.

"పిలిచేరట..." అన్నాడు జితేంద్ర డైరెక్టర్ ఎదురుపడగానే.

"హూ ఆర్ యూ మిస్టర్?" తాపీగా అడిగేడు డైరెక్టర్ నవ్వి.

తను ముజఫర్‌ఖాన్ కాదని యెలా గుర్తుపట్టాడో అర్థంకాలేదు జితేంద్రకి.

"ఎలా తెలిసిందని ఆశ్చర్యపోతున్నావా మిస్టర్

జితేంద్ర! బంగ్లాదేష్ యింటలిజెన్స్ డిపార్ట్‌మెంట్ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ ముజఫర్ ఖాన్ యెప్పుడు లాబరేటరీలో అడుగుపెట్టినా నన్ను వెంట తీసుకెళ్ళేవాడు. ఇకపోతే ముజఫర్ ఖాన్‌ని రమ్మని పిలిచేంత అధికారాలు నాకు లేవు. నిజంగా నువ్వు ముజఫర్ ఖాన్ వయితే ఈ సరికి తన్ను రమ్మని పిలిపించినందుకు ఉగ్రుడై నామీద విరుచుకు పడేవాడు. అర్థమైందా?..." అన్నాడు నవ్వి.

వాచీ చూసుకున్నాడు జితేంద్ర.

ఇంకో పది నిముషాల్లో టైంబాంబ్స్ పేలుతాయి. లాబరేటరీ ధ్వంసమైపోతుంది. ఈలోగా తను తప్పించుకోవాలి.

"అర్థమైంది... కాని తెలుసుకున్న నువ్వు బ్రతికుండవు" చటుక్కున పిస్తోలు తీసి అతని గుండెలకి గురిపెట్టేడు. కాని పిస్తోలు అతని చేతిలో యెంతోసేపుండలేదు. పైనున్న మేగ్నెట్ అతని చేతుల్లోని పిస్తోల్ని ఆకర్షించి పైకి లాక్కుంది.

మేగ్నెట్‌ని చూసున్నట్టు చూసి ఒక్కదూకు దూకి డైరెక్టర్ పీక పట్టుకున్నాడు జితేంద్ర. జితేంద్ర చేతిలో విలవిలలాడిపోయేడు డైరెక్టర్. జేబులోంచి రెండో పిస్తోల్ని తీసి, దాని పిడితో డైరెక్టర్ తలమీద కొట్టేడు. అంతే! డైరెక్టర్ చిన్నగా మూలుగుతూ స్పృహతప్పి పడిపోయేడు.

పిస్తోల్ని మేగ్నెట్ రేంజ్ నుంచి తప్పిస్తూ బయటికి పరిగెత్తేడు జితేంద్ర.

12

డైరెక్టర్ ఆఫీసునుంచి ఏర్‌పోర్టువైపు పరిగెత్తేడు జితేంద్ర.

సెక్యూరిటీగార్డులు జితేంద్రని చూస్తూనే సెల్యూట్ చేసేడు.

"నాకో హెలికాప్టర్ కావాలి. పైలట్‌ని పిలవండి. క్విక్!" అని ఆజ్ఞాపించేడు జితేంద్ర గార్డ్సుని.

సెక్యూరిటీగార్డులకు అనుమానమొచ్చింది.

"హూ ఆర్ యూ?" అన్నారు హఠాత్తుగా తుపాకులు గురిచేసి.

"డామిట్! నన్నే అడుగుతారా?" అన్నాడు జితేంద్ర కోపం నటిస్తూ

"షటప్! ఇంకా ముజఫర్‌ఖాన్‌లా నటించాలని ప్రయత్నించకు. ఆయనే అయితే పైలట్‌ని తనే స్వయంగా పిలుచుకునేవారు. నీలాగ మమ్మల్ని ఆజ్ఞాపించే వారు కాదు."

జితేంద్ర గుండెలు దడదడలాడేయి.

అయినా, యిక ఆగదలచుకోలేదు. మెరుపులా కదిలింది జితేంద్ర చెయ్యి.

రివాల్వర్ ఆరుసార్లు గర్జించింది. సెక్యూరిటీ గార్డులందరూ కూలిపోయేరు. తుపాకీ ప్రేలుళ్ళు వినిపించడంతో దూరంగా ఉన్న సార్జంట్‌లు పరిగెత్తుకు రాసాగారు.

అది గమనించి, హెలికాప్టర్ వేపు పరుగుతీసేడు. ఒకే జంప్‌తో హెలికాప్టర్‌లో పడి వెంటనే దాన్ని స్టార్టు చేసేడు. తర్ఫీదు పొందిన జితేంద్రకి తప్ప అంత వేగంగా స్టార్టు చేయడం యింకొకరికి సాధ్యం కాదేమో!

హెలికాప్టర్ మెల్లిగా పైకి లేచింది. పరిగెత్తుకొచ్చిన సెక్యూరిటీ గార్డులు, సార్జంట్లు పొజిషన్స్ చూసుకునే సరికి హెలికాప్టర్ రేంజ్ దాటిపోయింది.

హెలికాప్టర్‌లోంచి మిగిలిన బాంబ్‌లు పడేసేడు, ఆ ఏర్‌పోర్టుమీద.

రెండు క్షణాల్లో ఏర్‌పోర్టు అంతా నాశనమయి పోయింది.

హెలికాప్టర్ ఇండియా బోర్డర్ వేపు పయనించ సాగింది.

ఇంతలో క్రిందనుంచి ఏంటీ ఎయిర్‌క్రాఫ్ట్ గన్స్ పేల సాగినయ్!

క్రిందికి చూసేడు జితేంద్ర.

ఎలా తెలిసిందో కాని హెలికాప్టర్ మీద దండయాత్ర ప్రారంభమైంది. ఇంతలో కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపే వెలుగు కనిపించింది జితేంద్రకి. దూరంగా మంటలు ఆకాశాన్నంటుతూ లేచేయి. ప్రేలుళ్లు ప్రతిధ్వనిస్తున్నయ్. ఎయిర్‌క్రాఫ్ట్ గన్స్ గర్జించడం మానేసాయ్.

సరిహద్దుని సమీపించసాగింది హెలికాప్టర్!

హఠాత్తుగా అటూ యిటూ వూగింది హెలికాప్టర్. అదిరిపడి చూసేడు జితేంద్ర, ఫ్యూయల్ యిండికేటర్ వేపు.

డేంజర్‌ని చేరిపోయింది యిండికేటర్!

క్రిందికి చూసేడు.

సరిహద్దుదళాలు మోహరించి వున్నాయ్, హెలికాప్టర్‌ని చూస్తూ.

సరిహద్దు దాటుతుండగా హెలికాప్టర్‌లోంచి దూకేసేడు జితేంద్ర. అదృష్టం అతని పక్షాన వుంది. సరిగ్గా అతను నదిపైన పడేడు. నదిలో పడుతూనే స్పృహ తప్పి పడిపోయేడు.

తిరిగి కళ్ళు తెరిచేసరికి హాస్పిటల్లో ఉన్నానని గ్రహించేడు జితేంద్ర. అతని మంచంచుట్టూ డైరెక్టర్ శివరామ్, సెక్రెటరీ రోషన్, ఇతర క్రైంబ్రాంచ్ ఏజంట్లు ఉన్నారు.

"బాస్!..." అని మాత్రం అనగలిగేడు జితేంద్ర.

"యస్ మై బోయ్!" అంటూ భుజం తట్టారాయన.

"నే నిక్కడికెలా వచ్చేను బాస్?"

"మన సరిహద్దు దళాలు హెలికాప్టర్ నదిలో కూలి పోవడం, కూలిపోయేముందు యెవరో ఒకరు నదిలో దూకడం గమనించి, నిన్ను ఒడ్డుకు చేర్చేరు..." అని చెప్పాడు డైరెక్టర్ శివరామ్, జితేంద్రని తృప్తిగా చూస్తూ.

—:ఐపోయింది:—